

Verhaal

Gestrand op Kreta.

(Allard van Lenthe, 2020)

Ik ben met Marja op Kreta. We rijden in midden op de dag met een Ford-Astra van Rental Cars-Chania langs de kust op zoek naar een leeg strandje in een baai, waar je met een de auto kunt komen en waar je zonder pottenkijkers de nacht kunt doorbrengen.

Bij het dorpje Pacheia zien we in de verte zo'n strandje liggen. Een Paradijsje.

Er gaat een smalle zandweg naar beneden.

Doen?

We mogen van Rental Cars alleen op verharde wegen rijden. Geasfalteerd staat er in het contract, verhard kan van alles zijn.

Doen?

Ja, toch doen. Of willen we met onze spullen, eten en drank in die hitte helemaal naar beneden lopen! Nee toch?!

Het pad wordt slechter en steiler. Ik moet flink op de remmen staan, maar ook weer niet zo flink, want we moeten niet over de kop slaan.

Het zandpad wordt een rotspad.

Dan kom ik met het voorwiel in een gat. Daar staan we, ik kan niet vooruit en niet achteruit.

Ik hoor in een olijfgaard een tractor en ik ga kijken of ik hulp kan krijgen.

De man op de tractor heeft me al gezien. Hij stopt en steekt zijn handen in de lucht en wijst in de richting van het dorp.

Pacheia?

Yes Pacheia!

We gaan hulp halen in het dorp.

Het is bloedheet. Marja heeft zweetdruppeltjes op haar voorhoofd.

In Pacheia gaan we naar het dorpscafé.

Dat we op het pad naar het strand vast zitten, wil de barkeeper wel geloven, maar hij weet geen oplossing. Niemand in het dorp heeft een auto, die sterk genoeg is om ons naar boven te trekken.

Misschien de vuurtorenwachter met z'n jeep met voor- en achterwiel-aandrijving.

Alleen, de vuurtorenwachter is nog niet terug van zijn werk. Wanneer we even willen wachten.... We willen wel even wachten, wat moeten we anders?

Aan het eind van de middag komt de vuurtorenwachter binnen. Hij heeft al over ons gehoord, we hoeven niks meer te vragen.

Hij is een neef van Mikis Theodorakis, de internationaal bekende componist en communistische politicus, die onder het kolonelsregime jarenlang in de gevangenis zat.

Wanneer ik zeg dat Mikis Theodorakis mijn held is, glimt zijn neef van trots. Ik stap bij hem in de jeep.

We rijden achterste voren het zand- en rotspad af.

Bij de gestrande Ford-Astra stoppen we, ik moet achter het stuur gaan zitten om de auto recht op de weg te houden. Het gaat stapje voor stapje, maar het gaat: de jeep trekt mij achterstevoren de heuvel op.

We stoppen net buiten het dorp op een weg die verder omhoog de bergen in gaat.

“Dit is een weg met keien en gaten, hier is door de regering zwaar op bezuinigd, hier ben je blijven staan!”

De vuurtorenwachter kijkt onder de auto. ‘Amerikaanse auto’s kunnen niks hebben!’ zegt hij. ‘Het kunnen de bladveren zijn of de cardanas, maar zeg maar dat het plaatwerk is verbogen!’

In het dorpscafé worden we als helden ontvangen.

Met de wandtelefoon achter de bar bel ik met Rental Cars-Chania.

‘We zijn blijven staan op een bergweg bij Pacheia... Over een paar keien gereden... Lagen om de bocht... Het plaatwerk is verbogen, hoe dan ook: we kunnen niet verder.’

De man van Rental Cars Chania is argwanend.

‘Start de motor nog?’

‘Ja.’

‘Doet het stuur het nog?’

‘Ja.’

‘Waar loopt ie dan vast?’

‘Het plaatwerk schuurt tegen de binnenkant van de wielen!’

‘Staat u op een geasfalteerde weg? Kan ik iemand uit het dorp aan de telefoon krijgen?’

Ik wenk de cafébaas, die neemt de telefoon van mij over.

Het telefoongesprek gaat nu in het Grieks. Er is even een heftig verschil van mening, maar het eindigt met okee.

‘Rental Cars komt jullie morgen om 4 uur in de middag halen!’

Het is een pak van mijn hart.

Het café loopt vol.

Marja geeft rondjes bier, wijn, worst en brood met vis. We zijn gematst, dat willen we vieren.

Er is muziek, er wordt gedanst, Marja als de koningin in de bijenkast.

De vuurtorenwachter maakt nu en dan een vuist en aan het eind van de avond zingen we de Internationale.

We brengen hem naar zijn huis.

Hij staat erop dat we bij hem blijven slapen, maar Marja heeft een reden om niet op die uitnodiging in te gaan.

‘We gaan naar het strand!’ zeg ik. ‘In dit land kun je in de openlucht slapen.’

We hadden niet zo moeilijk hoeven te doen met die auto, we kunnen gewoon lopen!’

Dat doen we. We komen zonder problemen beneden en zijn een nacht en een dag in ons Paradijsje.

